

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεκαέξι χρόνια πριν

Όχι.

Η λέξη ήταν ένα θραύσμα βρώμικου πάγου μέσα στο μυαλό του Τάσου.

Όχι. Μια γλιστερή, παγωμένη μάζα ήταν, που σερνόταν πέρα δώθε και μούδιαζε κάθε άλλη σκέψη στο νου του. Τέσσερα χρόνια είχε περάσει δίπλα στη Ναταλία, χρόνια γεμάτα έρωτα και εκπληρωμένες υποσχέσεις, και δεν είχε ακούσει αυτή τη λέξη να αφήνει τα χείλη της παρά ελάχιστες φορές, κι αυτές για ασήμαντα θέματα. Τώρα όμως, που ετοιμαζόταν να της κάνει τη σημαντικότερη ερώτηση της ζωής του, αυτή η επαναλαμβανόμενη σκέψη, η άρνηση ενός γονιού να δώσει την ευχή του, τον έκανε να διστάζει.

Προσηλώθηκε στη ρυθμική ανάσα της γυναίκας, που την άκουγε πλάι του πάνω κι από το βουητό του αμαξιού, που έτρεχε πάνω στο οδόστρωμα, καθώς μέτρο με μέτρο άφηναν τα χιλιόμετρα της Εγνατίας Οδού πίσω τους. Δεν είχε πολλή ώρα που είχε αποκοιμηθεί. Οι πολλές ώρες στο δρόμο της είχαν προκαλέσει νύστα, όπως και το κρασί που είχαν πει στο πατρικό της. Είχαν προγραμματίσει να φύγουν νωρίτερα, όμως η λαχτάρα των γονιών να ευχαριστηθούν το μοναχοπαίδι τους τους είχε κρατήσει εκεί. Ο Τάσος έβλεπε την ανάγκη μέσα στα κουρασμένα μάτια τους όποτε κοιτούσαν τη Ναταλία. Η παρουσία του ανάμεσά

τους έμοιαζε σχεδόν ενοχλητική, παράταιρη, και δεν έκαναν ιδιαίτερη προσπάθεια να το κρύψουν, παρά μόνο μπροστά στη Ναταλία. Όταν κάποια στιγμή ο Τάσος βρήκε τον κυρ Δημήτρη μονάχο και ξεκίνησε να ψελλίζει κάτι περί αρραβώνων, εκείνος του το ξέκοψε με το τελειωτικό του «όχι».

Ο ήλιος είχε ήδη γείρει πίσω από την οροσειρά της Ροδόπης όταν τελικά άφησαν την Αλεξανδρούπολη και το πατρικό της Ναταλίας. Τώρα η νύχτα απλωνόταν σκοτεινή γύρω από το μικρό Όπελ του Τάσου, και η Ροδόπη μαζί με την υπόλοιπη Θράκη είχαν μείνει πίσω τους. Η Θεσσαλία και το διαμέρισμά τους απείχαν αρκετές ώρες. Έκανε να της πιάσει το γόνατο, όμως άλλαξε γνώμη προτού την αγγίξει. Ήθελε να την ξυπνήσει, φυσικά και ήθελε, αλλά, και να την ξυπνούσε... τι στα κομμάτια θα της έλεγε;

«Όχι», ξεφώνισε, λες και είχε ανάγκη να φτύσει τη λέξη, να τη βγάλει από μέσα του.

Η φωνή του βγήκε βραχνή από την αχρηστία.

Εκείνη κάτι μουρμούρισε. Είχε γείρει στο κάθισμα, και οι καστανές μπούκλες της έπεφταν στο πρόσωπό της σαν μάσκα που κρατούσε μακριά το κίτρινο φως των στύλων. Με μια κίνηση τράβηξε την κουρτίνα των μαλλιών της και γύρισε για να τον αντικρίσει.

«Είπες κάτι;»

«Όχι, μωρό μου», της είπε βιαστικά, και δεν ήταν σίγουρος αν ήταν ψέμα ή ειλικρινής απάντηση.

Δεν υπήρχε διαφορά.

«Αχ, με πήρε ο ύπνος λίγο», είπε και τέντωσε το σώμα της κομμάτι κομμάτι. Πρώτα τα χέρια, έπειτα την πλάτη και τέλος τη μέση και τα πόδια. Τα κατάφερε περίφημα, αν αναλογιστεί κανείς πως τα έκανε αυτά μέσα στο κουβαδάκι που είχε για αμάξι.

Ο Τάσος αναστέναξε και υπενθύμισε στον εαυτό του πως έπρεπε να έχει τα μάτια του στο δρόμο – τον έρημο, ατέλειωτο δρόμο, χωρίς υποψία καμπύλης.

«Έχουμε πολύ ακόμα;» είπε εκείνη ψάχνοντας με το βλέμμα της για κάποια πινακίδα.

Το παρμπρίζ – βρώμικο από τα ζουζούνια που, πεινασμένα για φως μέσα στη νύχτα, έβρισκαν άδοξο τέλος επάνω του – άρχισε να δακρύζει ελαφρώς, καθώς ξεκίνησαν να πέφτουν οι πρώτες σταγόνες βροχής.

Ο Τάσος έβηξε κι έτριψε τα νυσταγμένα μάτια του.

«Κοντεύουμε στις λίμνες».

Η Βόλβη είχε μόλις φανεί στον ορίζοντα, μπροστά κι αριστερά τους. Το φεγγάρι, παχύ και λευκό, καθρεφτιζόταν πάνω στα ήσυχα νερά περιτριγυρισμένο από αραιά σύννεφα. Ήταν μια γλυκιά νύχτα ως εκείνη τη στιγμή, με μια από τις αποχαιρετιστήριες βροχές της άνοιξης στον ορίζοντα.

«Α, θέλουμε ώρες ακόμα».

«Ε, ναι... Αργήσαμε να ξεκινήσουμε».

«Μμ...» έκανε και τεντώθηκε ξανά. «Άξιζε τον κόπο όμως. Είχαμε καιρό να πάμε. Ωραία μέρα δεν ήταν;»

Ο Τάσος απλώς κούνησε το κεφάλι του, προσπαθώντας να καταπιεί το στεγνό τίποτα που είχε καθίσει στο λαιμό του. Ήταν λογικό να είναι τόσο δύσκολο; Την αγαπούσε – όπως τον αγαπούσε και η Ναταλία, όσο αλλόκοτα αξιοθαύμαστο κι αν του ακουγόταν αυτά τα τέσσερα χρόνια που του το έλεγε –, και παρά την καθημερινότητα που περνούσαν ο ένας δίπλα στον άλλον, ο πόθος του για εκείνη δεν είχε μειωθεί στο ελάχιστο. Όμως η άρνηση του πατέρα της, ένα «όχι» τόσο απόλυτο όσο μόνο ένας γονιός μπορούσε να το προφέρει, τον είχε ταραξει. Σκεφτόταν τα δικά της χείλη να επαναλαμβάνουν τη λέξη. Τουλάχιστον ο

κυρ Δημήτρης τού είχε κάνει τη χάρη να μη μιλήσει στην κόρη του για τα σχέδια περί αρραβώνων που είχε κάνει με το μυαλό του, αρκεί να τα ξεχνούσε.

«Μήπως νύσταξες;» ρώτησε εκείνη όταν τον είδε να χασμουριέται.

«Λιγάκι», είπε, αν και η εικόνα των ματιών του απαντούσε γι' αυτόν. Τα έβλεπε στον καθρέφτη του αμαξιού, κόκκινα και υγρά σαν πληγές. «Και μου έχουν τελειώσει και τα τσιγάρα».

Η Ναταλία άνοιξε το ραδιόφωνο και μια χαμηλόφωνη βοή από παράσιτα πλημμύρισε το αμάξι. Ταίριαζε με το βουητό που είχε ο Τάσος στο κεφάλι του. Μερικά βιαστικά πατήματα κουμπιών αργότερα οι Πυξ Λαξ πήραν τη θέση τους.

«Μ' αρέσει αυτό», είπε η Ναταλία, κι ο Τάσος δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει, αν και η φωνή του Πλιάτσικα περισσότερο γρατσουνούσε τα γαλβανισμένα νεύρα του παρά τα χαλάρωνε.

Ήταν ένα από τα τραγούδια που αγαπούσε περισσότερο όσο μεγάλωνε, όμως εκείνη την ώρα το τελευταίο που ήθελε να ακούει ήταν για παλιές αγάπες. Ένας δυνατός καφές ήταν προτιμότερος. Το κρεβάτι του, κάπου τριακόσια χιλιόμετρα μακριά, ακόμα περισσότερο. Και το να ξεστομίσει το λόγο που προετοίμαζε εδώ και βδομάδες θα ήταν μάλλον η τελειότητα. Εφόσον η απάντηση δε θα ήταν...

«Όχι», είπε κι αναστέναξε.

«Τι έχεις πάθει, ρε Τάσο; Θέλεις να σταματήσουμε μήπως;»

«Δεν έχω τίποτα, αγάπη μου, καλά είμαι».

Προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά πιο πολύ έμοιαζε με άνθρωπο που πάσχιζε να μη φταρνιστεί.

«Κάτι έχεις εσύ», του είπε. «Λέγε λοιπόν, γιατί τώρα αρχίζω να ανησυχώ».

«Να, σκεφτόμουν», έκανε ο Τάσος με ένα ρουθούνισμα. Τα

δάχτυλά του, ιδρωμένα από το σφίξιμο, μάλαζαν με επιμονή το τιμόνι, σαν να ήταν καμωμένο από πιασμένους ώμους. «Τα γενέθλιά μου σκεφτόμουν».

«Μμ», του έκανε με ένα χαμόγελο, «κι εγώ».

«Αντε! Αλήθεια;»

«Ναι, νωρίτερα, όταν βγαίναμε από την Καβάλα. Σκεφτόμουν τι τούρτα να σου φτιάξω».

Εκείνος απελευθέρωσε όλο τον αέρα που κρατούσε μέσα του με τη μορφή ενός ψιθυριστού γέλιου.

«Μωρό μου εσύ!»

Έριξε ένα ακόμα κλεφτό βλέμμα προς το μέρος της και διέκρινε το χαμόγελό της, φωτισμένο διακεκομμένα από τους κίτρινους στύλους που στέκονταν κατά μήκος της Εγνατίας, προτού κρυφτεί ξανά πίσω από τις μπούκλες της. Το ηλεκτρικό φως τις ξάνθαινε. Αναρωτήθηκε φευγαλέα πώς θα έμοιαζε με τα μαλλιά της βαμμένα.

«Θα χρειαστεί να πάρω υλικά, αύριο κιόλας, άρα πρέπει να αποφασίσουμε τι τούρτα θα είναι. Πότε πέρασαν οι μέρες...»

Ο Τάσος άφησε ένα μουγκρητό, το οποίο δε φάνηκε να αρκεί σαν απάντηση στη Ναταλία.

«Για πες, εσύ τι σκέφτεσαι;» του είπε και χαμήλωσε το ράδιο.

«Θα σου φανεί κάπως».

«Αποκλείεται. Σ' έχω μάθει τόσα χρόνια, καρδιά μου».

Η κουβέντα της του έδωσε δύναμη.

«Σκεφτόμουν πώς περιμένει ο καθένας αυτή τη μέρα κάθε χρόνο. Τα δικά μου γενέθλια, ας πούμε. Ήταν δυο μήνες μακριά όταν κανονίσαμε αυτό το Σαββατοκύριακο στους δικούς σου... Έπειτα ένα μήνα μακριά, τρεις βδομάδες, δυο, και τώρα σε δυο μέρες γίνομαι είκοσι έξι».

Εκείνη έγέννησε προβληματισμένη και ο Τάσος συνέχισε κοιτώντας τον άδειο δρόμο.

«Κάθε χρονιά έχει μια μεγάλη πινέζα πάνω στην ημερομηνία της γέννησής μας. Την περιμένουμε, παίρνουμε αποφάσεις και κάνουμε σχέδια με βάση εκείνη... ενώ συγχρόνως κάθε χρονιά που περνάει ζούμε τη μελλοντική ημερομηνία του θανάτου μας, χωρίς καν να το ξέρουμε».

Πώς του είχε έρθει αυτό τώρα; Δε χρειαζόταν να την κοιτάξει για να αντιληφθεί το σάστισμα που της είχε προκαλέσει. Ήταν μια αλλόκοτη σκέψη, ξένη θαρρείς, που όμως τώρα είχε γεμίσει το μυαλό του, και ο μόνος τρόπος να την ξεφορτωθεί ήταν να την ξεστομίσει. Στο παρμπρίζ οι στάλες της βροχής δυνάμωναν. Έβαλε μπρος τους υαλοκαθαριστήρες και συνέχισε, νιώθοντας το καθήκον να γεμίσει τη βουβαμάρα που έβγαινε από το μισάνοιχτο στόμα της.

«Ποιος ξέρει, μπορεί να είναι ακόμα κι η σημερινή. Ίσως αυτή η... ωραία μέρα», είπε με μια μικρή παύση, για να πάρει μια ανάσα πριν από το ψέμα, «που οδήγησε σ' αυτή την όμορφη νύχτα, κάποια χρόνια από τώρα να είναι η ημερομηνία που ο Χάρος θα βάλει το χέρι του στον ώμο μου και θα την κάνω για παραπέρα. Είναι αγχωτική σκέψη».

Έκανε ένα νεύμα λες και συμφωνούσε με τον εαυτό του και γύρισε προς το μέρος της. Η Ναταλία δεν είχε πει ακόμη κουβέντα. Ανάθεμα κι αν είχε ανασάνει. Ο Τάσος ένιωσε την ανάγκη να αγγίξει το σαγόνι της, για να της το κλείσει. Εκείνη πήρε ανάσα κι αναστέναξε, σαν να είχε μόλις θυμηθεί πως είχε ανάγκη το οξυγόνο.

«Μωρό μου», είπε αργά, θαρρείς και το μυαλό της προσπαθούσε ακόμη να αντιληφθεί τι ακριβώς είχε ακούσει, «όταν ρώτησα τι σκέφτεσαι για τα γενέθλιά σου, εννοούσα αν θέλεις τούρτα με καραμέλα, όπως πέρσι, ή τούρτα με καφέ».

Ο Τάσος σχημάτισε ένα άηχο «Ααα» με τα χείλη του και κοίτα-

ξε ξανά μπροστά. Τα μάτια του γέμισαν από τα φώτα της νταλίκας στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας, προτού ο οδηγός του οχήματος κατεβάσει σκάλα. Ήταν η στιγμή που ο ραδιοφωνικός σταθμός αποφάσισε να χαθεί από το δέκτη τους. Βαριά ησυχία επικράτησε μέσα στο αμάξι για μερικά φουσκωμένα δευτερόλεπτα.

«Καραμέλα φυσικά», μουρμούρισε. «Πάντα καραμέλα, δεν τίθεται καν θέμα, το ξέρεις».

Τα γενέθλιά του ήταν στις 24 Μαΐου. Η ημέρα του θανάτου του ήταν η 20ή Απριλίου, αλλά αυτό δεν το ήξεραν ακόμη.

«Το ξέρω, το ξέρω», έκανε εκείνη στον ίδιο τόνο.

Τα γενέθλιά της ήταν στις 17 Αυγούστου. Η ημέρα του θανάτου της ήταν η 4η Οκτωβρίου, αλλά αυτό δεν το ήξεραν ακόμη.

«Απλά, σκεφτόμουν, επειδή σου είχε αρέσει εκείνη με τον καφέ», είπε με το βλέμμα της συγκεντρωμένο στα ζουζούνια που σημάδευαν το παρμπρίζ.

«Α, αυτή που φάγαμε τις προάλλες στου Νικόλα; Πιο πολύ μόκα θα την έλεγα».

«Σωστά. Μόκα ήταν, και είχε και τριμμένη...»

Η Ναταλία ξεροκατάπιε. Οι κουβέντες της έσβησαν, σαν να ήταν πηγή που είχε στερέψει.

«Μωρό μου; Είσαι καλά;» του είπε, και το βλέμμα της συνάντησε το δικό του στον καθρέφτη του αμαξιού.

«Καλά είμαι», είπε εκείνος. «Νυστάζω και έχω χαρμανιάσει, αλλά είμαι καλά».

«Σε είδα που είπες κάτι στον μπαμπά μου όταν μιλούσα στο τηλέφωνο. Σας είδα ότι ήσασταν κάπως όταν ετοιμαζόμασταν να φύγουμε. Τα φρύδια του έμοιαζαν με κάμπιες έτοιμες να ζευγαρώσουν. Σου είπε κάτι που σε τάραιξε;»

«Όχι», είπε, άλλη μια φορά αβέβαιος για το αν ήταν άλλο ένα βιαστικό ψέμα ή η αλήθεια.

Γύρισε κι έριξε μια ματιά έξω από το τζάμι της πόρτας του.

«Δεν είναι τίποτα, χαζομάρες. Επειδή τελειώνουμε φέτος με τη σχολή, του είπα για το κτηνιατρείο που θέλουμε να ανοίξουμε στη Θεσσαλονίκη, εφόσον θα μπορούσαμε να μένουμε στο δικό μου πατρικό ή σε κάποιο διαμέρισμα... Άσε να το συζητήσουμε αύριο».

Ακόμα και μισοκοιμισμένη, η Ναταλία είχε την ικανότητα να διαβάσει τα ψέματα στο πρόσωπό του, θαρρείς και τα είχε γραμμένα εκεί με μαρκαδόρο. Και αυτό ήταν ένα γελοίο ψέμα, οπότε δεν ήθελε να το διακινδυνεύσει. Δεν ήταν απλώς αγχωμένος· ένιωθε κάθε κομμάτι του στην πρίζα, και η ελάχιστη κίνηση του προκαλούσε τρέμουλο. Αυτό τον κρατούσε ξύπνιο τόσες ώρες. Η Βόλβη απλωνόταν αντίκρυ ήρεμη, αιώνια, χωρίς να ταραίζει τη λάσπη του βυθού της με σκέψεις περί αρραβώνων, δαχτυλιδιών, όρκων και με τη λέξη που κουδούνιζε μέσα στο κεφάλι του.

Όχι. Όχι. Όχι.

«Είναι κάποιες χαζές σκέψεις που σε περιτριγυρίζουν όταν ο δρόμος φαίνεται ατέλειωτος», μουρμούρισε όταν εκείνη συνέχισε να τον καρφώνει με το βλέμμα της αμίλητη. «Βρες κάποιο σταθμό που να πιάνει, σε παρακαλώ».

Η Ναταλία έβαλε το χέρι της στο μάγουλό του και ο Τάσος ένιωσε τη διαφορά της θερμοκρασίας μεταξύ τους. Το πρόσωπό του είχε αναψοκοκκινίσει.

«Να μιλήσουμε καλύτερα για τα γενέθλιά σου; Ας περιμένει ο Χάρος μερικές δεκαετίες».

«Πολλές δεκαετίες».

«Πολλές δεκαετίες», συμφώνησε και χαμογέλασε.

Τα δάχτυλά της κύλησαν στο σαγόني του, απαλά και δροσερά καθώς τον χάιδευαν. Ο Τάσος γύρισε ελαφρώς για να τα φιλή-

σει, αλλά εκείνη τράβηξε το χέρι της και συνέχισε να ψάχνει στο ράδιο, μέχρι να καταλήξει σε ένα σταθμό με πιο δυνατό σήμα.

«Θέλω να κάνουμε κάτι ιδιαίτερο φέτος. Κλείνουμε και δυο χρόνια συγκατοίκησης, έτσι;»

«Εννοείται».

Ο ίδιος της είχε ζητήσει να συγκατοικήσουν. Γιατί εκείνη η ερώτηση φάνταζε τόσο απλή πια; Δεν ήταν τότε. Θυμόταν να τρέμει σαν ψάρι στο αγκίστρι πριν τη ρωτήσει, θυμόταν να χύνει το φραπέ του πάνω στις καινούργιες μπαλαρίνες της. Όλα όμως είχαν πάει κατ' ευχή, αν εξαιρούσε κανείς τις μπαλαρίνες. Έτσι θα γινόταν και τώρα, αποφάσισε. Πήρε το χέρι της στο δικό του και του έδωσε το φιλί που είχε αποφύγει. Έπειτα το έτριψε ελαφρά για να το ζεστάνει. Η Ναταλία σπάνια φορούσε γάντια, και ως αποτέλεσμα ένιωθε τα χέρια της συνεχώς πιο κρύα από τα δικά του. Χρόνια πριν ο Τάσος είχε δώσει έναν σιωπηλό όρκο στον εαυτό του, πως θα της τα ζέσταινε πάντα εκείνος.

Ο Τάσος είχε αφήσει εδώ και λίγη ώρα την Εγνατία Οδό, για να αποφύγει τη νανουριστική μονοτονία του αυτοκινητόδρομου. Τώρα ακολουθούσε τον παλιό δρόμο που πήγαινε παράλληλα με τη λίμνη. Οι όχθες της δεν απείχαν ούτε διακόσια μέτρα από την αριστερή πλευρά του δρόμου. Τα λευκά και κίτρινα φώτα του οικισμού πλάι στη Βόλβη σημάδευαν τις όχθες της σιωπηλής λίμνης σαν καντήλια σε νεκροταφείο. Μια στο τόσο ένας κάθετος δρόμος κατέβαινε προς τα κει. Όταν ο Τάσος ήταν μικρός και πήγαινε ακόμη σχολείο – προτού οι γονείς του τα τινάξουν όλα στον αέρα με το διαζύγιο –, ερχόταν εδώ με τον πατέρα του από τη Θεσσαλονίκη για ψάρεμα. Τώρα ο πατέρας του έμενε στην Κύπρο πια, οι δουλειές του πάντα τον πηγαινοέφερναν από δω κι από κει, και ο Τάσος είχε να τον δει μήνες. Το ίδιο ίσχυε και

για τη μητέρα του, που έμενε σε δικό της σπίτι στη Θεσσαλονίκη, όμως εκείνη δεν είχε καμία όρεξη να την αντικρίσει.

Ενώ σκεφτόταν αυτά, ο Τάσος παρατήρησε κάτι περιεργο στην άκρη του δρόμου, περίπου πενήντα μέτρα μπροστά τους. Τη στιγμή που η μπόρα αποφάσιζε να δυναμώσει και τα φώτα του δρόμου αραίωναν – τα έβλεπε πέρα, μπροστά του, μια σειρά από λαμπερά σημάδια, σαν χρυσό κολιέ απλωμένο στη νύχτα –, αντίκρισε μια γυναικεία φιγούρα να προχωράει στην άκρη της ασφάλτου καλυμμένη από την καταχνιά και τη βροχή.

Τα φώτα του αμαξιού έφταναν ως εκείνη φωτίζοντας συγχρόνως την ταμπέλα ενός μοτέλ στα εκατό μέτρα. Η γυναίκα είχε γυρισμένη την πλάτη της στο αμάξι. Φορούσε ένα μακρύ ρούχο σαν φόρεμα, που έφτανε ως τα πόδια της και σερόνταν το μισό στο ξεραμένο γρασίδι στην άκρη του δρόμου και το άλλο μισό στο οδόστρωμα. Τα μαλλιά της έπεφταν ελεύθερα στην πλάτη της, σκουρόχρωμα, αν και ο Τάσος δε θα μπορούσε να ξεχωρίσει το ακριβές χρώμα τους. Όσο πλησίαζαν τόσο πιο ξεκάθαρη γινόταν στα μάτια του η εικόνα της.

«Τη βλέπεις;» ρώτησε, αβέβαιος για το αν η Ναταλία είχε ακούσει τη φωνή του.

«Τι πράγμα;»

«Να, εκεί. Περπατάει μια...» ξεκίνησε να λέει, όμως δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του.

Το ραδιόφωνο άρχισε ξαφνικά να φτύνει παράσιτα υπερβολικά δυνατά, σε μια ένταση που έπνιξε τις έκπληκτες φωνές τους. Ο έλεγχος του αμαξιού έφυγε από τα χέρια του: το όχημα έκανε μια απότομη στροφή κι έπειτα άλλη μια προς την αντίθετη κατεύθυνση όταν ενστικτωδώς προσπάθησε να το ισιώσει. Για μια στιγμή η μεταλλική κολόνα της ΔΕΗ στην άκρη του οδοστρώματος εμφανίστηκε ακριβώς στην πορεία τους. Η Ναταλία φώνα-

ξε, αλλά οι φωνές της μετά βίας παρέκαμψαν τα παράσιτα και έφτασαν στον Τάσο. Ήταν ένας απαίσιος ήχος δίχως σταματημό, που έσκαγε απευθείας στο μυαλό, προσπερνώντας αυτιά και τύμπανα. Ο Τάσος έσφιξε το τιμόνι με τα δυο του χέρια και το 'στριψε ξανά, νιώθοντας πως του είχαν βυθίσει το κεφάλι σε καυτό λάδι. Μια ελαφριά κίνησή του, το ένστικτο της επιβίωσης και τίποτα παραπάνω. Η κολόνα έφυγε στο πλάι και τη θέση της πήρε ξανά ο δρόμος. Το αμάξι επανήλθε στην πορεία του γλιστρώντας πάνω στο βρεγμένο οδόστρωμα, και η Ναταλία άρχισε να πατάει τα κουμπιά του ραδιοφώνου. Ο θόρυβος δεν κόπασε ούτε στο ελάχιστο.

«Σταμάτα το!»

«Δεν κλείνει!» φώναξε και συνέχισε να πιέζει κουμπιά, τυχαία τώρα, οτιδήποτε, για να σταματήσει εκείνος ο θόρυβος.

Ο Τάσος γύρισε το βλέμμα του στο καντράν και είδε τις πορτοκαλιές ενδείξεις του να τρεμοπαίζουν.

Το αμάξι είχε τώρα φτάσει τη φιγούρα, και ο Τάσος, που πάλευε ακόμη να κρατήσει τον έλεγχο, την κοίταξε καθώς την προσπέρασαν και την άφησαν πίσω τους. Ύστερα γύρισε το βλέμμα του στον εσωτερικό καθρέφτη. Μπορούσε να τη διακρίνει ακόμη. Δίχως όμως το φως των προβολέων η σιλουέτα ήταν ένα αόριστο γκριζό σχήμα στην άκρη του δρόμου. Ίσως ήταν η έκρηξη της αδρεναλίνης που είχε γεμίσει το κορμί του, όμως ο Τάσος ένιωθε το χρόνο να κυλάει αργά, να του δείχνει φωτογραφικά κάθε λεπτομέρεια που είχε τη δυνατότητα να διακρίνει στον καθρέφτη· σαν να περιεργαζόταν πίνακα σε μουσείο. Βρεγμένα μαλλιά έπεφταν ως το στήθος της, στεφάνωναν το πρόσωπό της, αν και το σκοτάδι δεν του επέτρεπε να ξεχωρίσει άλλα χαρακτηριστικά πέρα από ένα ορθάνοιχτο στόμα στο κέντρο του. Είχε απλώσει το χέρι της προς το μέρος του αμαξιού, σαν να του

έκανε σήμα να ελαττώσει ταχύτητα ή να γυρίσει πίσω. Το άλλο χέρι κρατούσε την κοιλιά της, όπου το φόρεμα ήταν πιο σκούρο, μαύρο σχεδόν, από ένα λεκέ που κατέβαινε ως τα γόνατα. Για μια στιγμή, μια στιγμή μόνο μέσα στον ηχητικό πανικό που γέμιζε το αμάξι, ο Τάσος πίστεψε πως άκουγε μια γυναικεία φωνή να τον παρακαλάει να σταματήσει.

Κι εκεί, το ίδιο ξαφνικά, ο χρόνος επανήλθε στην κανονική ροή του, η φιγούρα χάθηκε από τον καθρέφτη και τη θέση της γέμισε το σκοτάδι του άδειου δρόμου.

«Δε σταματάει, Τάσο!» φώναξε άλλη μια φορά η Ναταλία, και στο άκουσμα της φωνής της ο Τάσος έστρεψε ξανά την προσοχή του στο εσωτερικό του οχήματος.

Όταν και οι δικές του προσπάθειες αποδείχτηκαν άκαρπες, έκανε το αμάξι στην άκρη και έσβησε τη μηχανή, κάνοντας τα παράσιτα να κοπάσουν. Το κεφάλι του βούιζε από το θόρυβο, και η βροχή που έπεφτε χτυπούσε το αμάξι με μανία.

«Τι στο διάολο!» είπε τελικά, μούσκεμα στον ιδρώτα.

Η Ναταλία κρατούσε το μέτωπό της. Ένας κεραυνός βούτηξε στη λίμνη και η λάμψη του ασήμωσε τα φοβισμένα χαρακτηριστικά της. Ο Τάσος κοίταξε άλλη μια φορά πίσω, αν και η βροχή δεν τον βοηθούσε να δει στον έτσι κι αλλιώς σκοτεινό δρόμο. Είχαν απομακρυνθεί τουλάχιστον εκατό μέτρα από την πεζή γυναίκα ώσπου να ακινητοποιηθεί το όχημα. Τώρα δεν μπορούσε να δει κάτι να κινείται εκεί πίσω. Δε φαινόταν καν η πινακίδα του μοτέλ από εκεί όπου είχαν σταματήσει.

«Εντάξει», είπε ξεφυσώντας. «Εντάξει», επανέλαβε, πιο μαλακά τώρα, και έπιασε το πρόσωπο της Ναταλίας στα χέρια του.

Έσκυψε και τη φίλησε – μερικά γρήγορα φιλήματα, για να την καθησυχάσει. Ήταν εξίσου ιδρωμένη με εκείνον, παγωμένη κάτω από το άγγιγμά του.

«Νόμιζα ότι θα τρακάρουμε... ότι θα γυρίσει το αμάξι... Δεν...»
 «Ήρεμα, αγάπη μου, είμαστε εντάξει», είπε εκείνος ψιθυριστά.

Έβγαλε τη ζώνη του για να τη φτάσει πιο εύκολα και την αγκάλιασε. Η Ναταλία ανάσαινε και ξανάσαινε βαθιά, τρέμοντας από το φόβο και την ένταση της στιγμής. Είχε χάσει την αδερφή της σε τροχαίο όταν ήταν παιδί. Ήταν κι η ίδια μέσα σ' εκείνο το αμάξι – ένας σωρός παλιοσίδερα πια, που χορτάριαζε σε μια μάντρα της Αλεξανδρούπολης –, αλλά την είχε γλιτώσει με ένα σπασμένο χέρι και μερικά σπασμένα πλευρά. Η αδερφή της και η θεία τους, που οδηγούσε, δεν είχαν τη δική της τύχη.

Ο Τάσος δοκίμασε να βάλει ξανά μπρος. Δε χρειάστηκε τύπος περισσότερο από το γύρισμα του κλειδιού για να επιστρέψουν τα παράσιτα, ακόμα πιο δυνατά. Η Ναταλία έκλεισε τα αυτιά με τα χέρια της και είπε κάτι που ο Τάσος δεν μπόρεσε να ξεχωρίσει. Πάτησε βιαστικά μερικά κουμπιά στο ραδιόφωνο, προτού τα παρατήσει και ξανασβήσει τη μηχανή. Έδωσε ένα γερό χτύπημα στο τιμόνι με το χέρι του και πήρε μια ανάσα. Έπρεπε να παραμείνει ψύχραιμος.

«Τώρα;» του είπε, σαν να διάβαζε την ερώτηση που είχε σχηματιστεί στο μυαλό του.

Χωρίς να το καταλάβει, το βλέμμα του επέστρεψε στον εσωτερικό καθρέφτη και στον κόσμο πίσω από το αμάξι. Άλλη μια αστραπή φώτισε την πλάση, έγλειψε το βρεγμένο οδόστρωμα και τα κιγκλιδώματα στην άκρη του. Η πεζή γυναίκα δε φαινόταν πουθενά.

«Τάσο; Ψάχνεις κάτι;»

«Νόμιζα... ότι είδα κάποιον εκεί πίσω».

Η Ναταλία γύρισε να κοιτάξει κι εκείνη.

«Δε βλέπω κανέναν», είπε και σκούπισε τον ιδρώτα από το

πρόσωπό της. «Τι κάνουμε τώρα; Να καλέσουμε την οδική βοήθεια;»

Ο Τάσος δεν έδειχνε τόσο σίγουρος.

«Και τι θα τους πούμε; Ότι χάλασε το ράδιο; Σιγά μην έρθουνε».

Έπνιξε ένα χασμουρητό, περισσότερο νευρικό παρά κανονικό – τουλάχιστον το αλλόκοτο περιστατικό είχε σβήσει εντελώς την ανάγκη του για ύπνο – και κοίταξε τη Ναταλία.

«Είδα την ταμπέλα ενός μοτέλ λίγο πιο πίσω μας. Θέλεις να σταματήσουμε; Μπορεί να έχουν εργαλεία να αποσυνδέσουμε και το ράδιο».

Ενώ η Ναταλία έδειχνε να το σκέφτεται, το βλέμμα του Τάσου στράφηκε ξανά στον καθρέφτη. Σκοτάδι και βροχή έπλυναν το τζάμι.

«Εντάξει», είπε τελικά η Ναταλία. «Λεφτά έχουμε;»

Της έκανε ένα νεύμα κι έβαλε ξανά τη ζώνη του.

«Κλείσε τα αυτιά σου... Έτοιμη;»

Η Ναταλία είχε ήδη σκύψει το κεφάλι και ακουμπούσε τα γόνατά της, σαν να ήταν επιβάτης αεροπλάνου που ετοιμαζόταν για πρόσκρουση με το έδαφος.

Ο Τάσος γύρισε το κλειδί στη μηχανή και η απάισια χορωδία έπνιξε άλλη μια φορά το αμάξι. Χρειάστηκε περίπου μισό λεπτό για να κάνει αναστροφή και να επιστρέψει στο σημείο όπου είχε παρατηρήσει τον μικρό παράδρομο, το σημείο όπου είχε πρωτοδεί τη γυναίκα. Η βερνικωμένη πινακίδα γυάλιζε με τα φώτα του αμαξιού: ένα κρεμασμένο κομμάτι ξύλου με ξεθωριασμένα κίτρινα καλλιγραφικά γράμματα που έγραφε «Μοτέλ Κήπος». Ένας ξύλινος στύλος της ΔΕΗ ορθωνόταν παραδίπλα, και σίγουρα η λάμπα του θα φώτιζε επαρκώς την επιγραφή για τους ταξιδιώτες, αν κάποιος είχε μπει στον κόπο να την αλλάξει.

Καθώς ο Τάσος έστριψε το αμάξι, διέκρινε το μοτέλ πίσω από τις φυλλωσιές: ένα παλιό αρχοντικό περίπου εκατό μέτρα πιο κάτω στο χωματόδρομο, με την ταραγμένη λίμνη να απλώνεται στο βάθος. Σαν φάρος μέσα στο σκοτάδι, ένα φως φέγγιζε στο παράθυρο του δεύτερου ορόφου του και τους προσκαλούσε.

Ένωθε ότι τα παράσιτα θα τον τρελάνουν. Υπήρχε κάτι από πίσω τους, εκτός κι αν η έντασή τους του προκαλούσε ήδη παραισθήσεις. Το ασθενές σήμα ενός σταθμού που εξέπεμπε μια σπασμένη φωνή, ένα γυναικείο κλάμα. Ένα μοιρολόι. Αυτό ήταν. Για μια στιγμή έγινε ξανά τεσσάρων ετών, βρέθηκε στην αγκαλιά της γιαγιάς του, που μοιρολογούσε κάτω από την ανάσα της τον νεκρό παππού του. Η Ναταλία του, σκυμμένη και μαζεμένη, με τα χέρια της να σφίγγουν τα αυτιά της, άφησε ένα βογκητό πόνου. Η εικόνα της έφτανε για να επαναφέρει τον Τάσο στην πραγματικότητα. Έσφιξε τα δόντια και επιτάχυνε στο δρόμο για το μοτέλ.